

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 2.

Den 15. Octbr. 1868. Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Retsfærdiggjørelse ved Troen.

Alle Propheter, som kom med „Herrens Ords Byrde,” vare Retsfærdigheds Forlyndere. Deres Bestræbelser vare henvendte paa Oprettelsen af Helligheden i Danmark, Begjeringer, Ord og Gjerninger. De tydeliggjorde Guds Besalinger og formandede Folket til at adlyde disse. De afmalede Syndens Skrækkelighed og viste dem sammes Folger. De vare inspirerede til at tale om disse Gjenstande med stor Kraft, thi de talede som de blevne drevne af den Hellig-Aand.

Deres Lære var denne, at Øpnaaelsen af Frelse beroede paa Lydighed til Guds Besalinger, og at Fordommelsen var Folgen af Ulydighed. „Den Sjæl, som synder, skal dø.“ „Naar en Ugudelig omvender sig fra sine Synder, som han har gjort, og gør Ret og Retsfærdighed, han, han skal visseleg holde sin Sjæl i Live.“ Dette var Hovedindholdet af deres Prædiken. Deres Formaal var at oprette Retsfærdighed paa Jorden, hvilken vilde være til Menneskernes nærværende Gode og fremtidige Øphoielse.

Nutidens religiose Prædikanter tage en ganste modsat Retning. Deres Lære gaaer ud paa, at Menneskernes bedste Gjerninger ingen Ting kan hjælpe til Frelse; at man ingen Ting kan gjøre, og heller ikke behøver det, fordi alle Gjerninger ere udførte ved Christum, hvorfor Menneskene simpelthen have at troe, at Christus døde for dem, og da ere de „retsfærdiggjorte ved Troen.“ Om Menneskene have solet sig i Synd, vandret i Ugudelighed og været delagtige i de største Vederstyggeligheder, saa kunne de alligevel blive „retsfærdiggjorte ved Troen.“ Om de i næste Dieblik skulle døe, ere de fuldkommen beredte til at indgaae i Herlighedens Boliger og boe i Guds Nærværelse, hvor de kunne nyde de bedste, reneste og helligste Menneskers Selstab, hvilke levede i de forstjellige Tidsalder. Naar man spørger, „hvad skal jeg gjøre for at blive salig,” svares der siedblikkelig: „Ingenting, troe kun, saa bliver Du frelst i Himmelene forevigt.“ I Overensstemmelse med denne Lære er et moralst og hydfl Lernet

uden Nutte; Gjerninger betyde ingen Ting, thi Retfærdiggjørelsen opnaaes alene ved Troen. Denne Lære, sjældent modsat fund Fornuft og aldeles afvigende fra inspirerede Mænds Vidnesbyrd, er alligevel proclameret fra næsten enhver Prædikstol i den protestantiske Christenhed og udraabes i Folkenes Dren af begejstrede Enthusiaster paa offentlige Gader. Intet Under, at de meest religiose Øyer ere dybest nedsunkne i Ugudelighed og at Spille- og Driftshuse samt Horehuse findes nær ved Kirkerne og Gudedyrkelseshusene, samt at medens Christum prædikes indeni Kirkerne, bliver hans Navn taget forsængligt udenfor. Intet Under, at Kirkerne og Prædikanternes Antal forøges samtidig med at Ugudeligheden og Vanstroen tilbage overalt i Landene og besmitte Guds Fodkammel, og de Ugudeliges Raab opslige for Herren og nedkalde hans Vrede over Menneskenes Børn.

Satan kunde ingen mere listig Plan opfinde til at dysse Menneskene i en Silferhedssovn midt i deres Synder, end Nutidens Lære om „Retfærdiggjørelsen ved Troen alene.“ Denne Læres Prædikanter indbildte sig at prædike Christi Evangelium og citere Skriftspræg til Forsvar for deres Paastande, men de af dem anførte Skriftsteder bestaae i Almindelighed af hvad Paulus har strevet. Her er et Bevis for Skriftens Usuldkommenhed som Veileder til Frelse. Medens Paulus tilsyneladende lærte Retfærdiggjørelse ved Troen uden Gjerninger, lærte Jacob Retfærdiggjørelse ved Gjerninger. Paulus figer: „Af Raade ere I frelse formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerninger, at ikke Nogen stal rose sig“ (Eph. 2, 8. 9.). „See I nu, at et Meuneste retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene,“ figer Jacob (2, 24.). Paulus figer, at Abraham var retfærdiggjort ved

Troen, Jacob figer, Abraham var retfærdiggjort ved Gjerninger. „Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjerninger, havør han Noes, men ikke for Gud“ (Rom. 4, 2.). „Er ikke vor Farer Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger, der han offrede sin Son Isak paa Alteret? (Jac. 2, 21.). Petrus figer, at „Paulus streb Noget, der var svært at forstaae, hvilket de Ulyndige og Ubesætede forvende, ligesom og de øvrige Skrifster, til deres egen Fordærvelse.“ Heraf see vi Nodvendigheden af en bedre Veileding end Skriftens Bogstav og opdigtede Læretæninger, der fremstættes af dem, der sige sig at være Sjælesorgere, men hvis Forklaringer af Guds Ord modsigte hverandre, hvilket har haft til Folge mange Modsigelser, Vrede, Disputationer og Udgrydelsen af meget menneskeligt Blod.

Endsjældt denne Lære om Retfærdiggjørelse ved Troen alene, kaldes Pauli Theologi, ville vi ved nærmere Undersøgelse finde, at Paulus var en Retfærdigheds Prædikant og at han troede på Retfærdiggjørelse ved Gjerninger og at Nutidens Prædikanter i Christenheden have feilagtige Anstuelser med Hensyn til denne Pauli Epistels Indhold.

„Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, dette skal han høste“ (Gal. 6, 7.). „Eller vide I ikke, at de Uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige?“ (1 Cor. 6, 9.) „Thi dette vide I, at ingen Skjørlevner eller Ureen eller Gjerrig, hvilken er en Afgudsdyrker, havør Arb i Christi og Guds Rige. Ingen forsøre Eder med forsængelige Ord; thi for Saadant kommer Guds Vrede over Vanstroens Born (Eph. 5, 5. 6.). „Som oplærer os, at vi skulle forsøge Ugudelighed, og de verdslige Begjeringer, og leve tugteligen og retfærdigen og gudeligen i denne Verden; forventende det salige Raab og den store Guds og vor Frelsers Jesu

Christi Herligheds Aabenbarelse, som gav sig selv hen for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed, og rense sig selv et Gjendoms Folk, nidsjært til gode Gjerninger" (Tit. 2, 12—14.) „Thi synde vi med Billie, efter at have annammet Sandhedens Erfjendelse, er der ikke Øffer mere tilbage for Synden, men en frygtelig Forrentelse af Dommen og en brændende Nidkjærhed, som skal fortære de Gjenstridige" (Hebr. 10, 26. 27.).

Foregaaende Citater ere af Pauli Skrifter, og bevise, at omendstjordt Nogen har Tro paa Christum, men ikke udvare Retfærdighed i Gjerninger, kunne de ikke indkomme i Guds Rige, hvorfor det er tydeligt, at Paulus ingenlunde troede paa Retfærdiggjørelse ved Troen alene. Men Modstanderne anfører andre Steder af Pauli Breve, hvilke de betragte fra den Side, at Meningen deraf er netop det Modsatte af hvad vi have ansørt. „Den derimod, som ikke har Gjerninger, men troer paa ham, som retfærdiggjør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed; ligesom og David prisede det Menneske saligt, hvilket Gud tilregnede Retfærdighed uden Gjerninger." (Rom. 4, 5. 6.) Dette og andre lignende Steder, isærdeleshed fra Romerbrevet, anføres for at bevise Retfærdiggjørelse ved Troen uden Gjerninger; men lader os læse videre i den samme Epistel: „Thi han skal betale Hver efter hans Gjerninger. Dem, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Vre og Hæder og Usforkrængelighed, et evigt Liv; men dem, som ere gjenstrige og ikke adlyde Sandheden, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede. Trængsel og Angst skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Græker; men Vre og Hæder og Fred skal være over hvert den, som gjør det Gode, baade en Jøde først og en Græker; thi der er ingen

Persons Anseelse hos Gud." (Rom. 2, 6—11.)

Skulle vi nu sige, at Paulus modfiger sig selv, og lører det Modsatte af hvad Jacob, de andre Apostler og alle Retfærdigheds Forkyndere fra Verdens Begyndelse af have lært? Skulle vi ikke hellere indrømme, at de moderne Theologer have misforstaet Meningen i Pauli Breve, hvor han taler om Retfærdiggjørelse ved Troen?

Ved en omhyggelig Undersøgelse af Brevene til Romerne og Galaterne, fra hvilke Læren om Retfærdiggjørelse ved „Troen alene" er udfunden, ville vi opdage, at Pauli Argumenter ere alle rettede imod den, hvad Formerne angif, strenge Overholdelse af Mose Lov. „Ved Lovens Gjerninger kan intet Kjod vorde retfærdiggjort for Gud." (Rom. 3, 20.) Dette er Gjenstanden for hans Bemærkninger, og han har anvendt al Logik og Beltalenhed i disse Breve for at modarbeide den Mening, at Retfærdiggjørelse kunde opnaaes alene ved Overholdelsen af de „kjodelige Bud," men ved Christi Tro. Paulus omtaler Lovens Gjerninger som unsødvendige til Retfærdiggjørelse og fremhævede Troen, som det Middel, hvorved Frelse kunde opnaaes. Det var Jesu Christi Tro, hvilken bevirger til Overholdelse af Christi Besalinger, som Paulus meente, naar han taler om Retfærdiggjørelse ved Troen.

Lydighed mod Christi Besalinger er det eneste Middel til Helliggjørelse, og den eneste Maade, hvorpaa man kan beredes til at indgaae i det himmelfte Rige. „Thi," siger Paulus, „dersom Du befjender den Herre Jesum med din Mund og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal Du blive salig; thi med Hjertet troer man til Retfærdighed, men med Mundben befjender man til Saliggjørelse." (Rom. 10, 9. 10.)

Her er Naglen til den hele Sags Oplossning. Paulus sogte at udrydde Lovens kraftløse og intetfigende Ceremonier og at oprette den sande og levende Tro, der bringer Retfærdiggjørelse formedelst de Gjerninger, der følge samme. Han stræbte efter at faae indsigt en højere Troesbekjendelse — „Frihedens Lov,” hvilken rodfæstedes og grundfæstedes ved Troens Grundsatninger. Troen var den Gjenstand, han ivrigt prædikede om, thi han vidste, at dersom sand Tro var indplantet i Hjertet, vilde retfærdige Gjerninger, nødvendige til Frelse, ledsgage samme.

Tro, som ikke kan fremvises formedelst gode Gjerninger, er til ingen Nutte. Djævlene troe og have befjendt, at Jesus er Christus. De Mennesker, som tale om Jesu forsonende Blod og sige sig at troe paa Jesum, men undlade at adlyde hans Besalinger, deres indbildte Tro vil ikke gavne dem mere end samme Slags Tro gavner Djævlene. Christus kom for at lede Menneskene paa den Vej, som fører til Faderens Marværelse. Han lærté, at Hellighed i Tanker, Begjeringer, Ord og Gjerninger var Betingelse for et evigt Liv. „Salige,” sagde han, „ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud.” „Dersom Du vil indgaae til Livet, hold Budene.” „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre Herre, skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, som gjor min Faders Billie, som er i Himmelten.” Han var, som alle Profeter, en Retfærdigheds Prædikant. Han satte et Monster ved sit eget Liv, og han bød sine Disciple at følge hans Fodspor. Han sendte dem ud i al Verden for at prædike Evangeliet og at døbe dem, der troede og omvendte sig, til Syndernes Forladelse. Endvidere besalede han: „Lærer dem at holde alt det, jeg haver besalet Eder.” Hans Blod blev udgydt for Verdens Synder, men Deelagtighed i Forsoningen ved hans Blod

erholdes kun paa Betingelser. Tro paa Christi Blod, uden Lydighed mod hans Besalinger, frigør ingenlunde Synderen for den Straf han er hjemfalden. Retfærdiggjørelse formedelst Forsoningen erholdes alene paa Betingelse af Lydighed mod Evangeliets Forstrifter. „Uden Nogen bliver foot af Vand og Land, kan han ikke indkomme i Guds Rige.” For at indkomme i Guds Rige maa man omvende sig fra sine Synder, blive døbt til Syndernes Forladelse og annamme den Hellig-Aand efter de Negler, Gud har udpeget. Derefter „leve ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund,” og gaae daglig fremad i Helliggjørelse, thi „uden Hellighed skal Ingen see Herren;” hvorför heller Ingen kan indkomme i det celestiale Rige, uden at underkaste sig nævnte Betingelser.

Ingen Gjerning er retfærdig for Gud, medmindre den er en Frugt af Troen, thi „hvad som ikke er af Tro er Synd,” dersor er Læren om Retfærdiggjørelsen ved Troen sand, naar den forstaes retteligen. Troen er for Menneskene Begyndelsen til Saliggjørelsens store Værk. Den er Bevæggrunden til enhver retfærdig Handling. Den er et Princip, ved hvilket man kan nærme sig Gud og erholde Magt til at beherfe enhver Ting. Den er den Magt, ved hvilken Gud organiserede Universet, og den er væsentlig nødvendig til Saliggjørelse, thi „uden Tro er det umuligt at behage Gud.” Men Troens Tilværelse kan alene bevises i Gjerninger, hvorför de, der fæste deres Haab om Saliggjørelse til Troen alene, bygge et Huus paa Sandgrund, og ville med Bedrovelse komme til at see dets Falb. Retfærdighed ophoier en Nation, og den vil ophoie Individer. „Ingen forsøre Eder!” siger Johannes (1. Joh. 3, 7.), „Hvo, som gjor Retfærdighed, er retfærdig, ligesom Christus er retfærdig.”

Lad alle Mennesker omvende sig fra sine Synder, adlyde Guds Huses Ordinancer og vandre paa den Vei, som fører til Gud, da vil hans Vand gives i deres Hjerter og lede dem til at fortsætte med

at gjøre det Gode, hvorved de ville blive beredte, formedelst Lammets Blod, til at samles med de Hellige hos Majestætens hoire Hand i det Hoie.

Charles W. Penrose.

Præsident Youngs Besøg i de nordlige Settlementer.

(Fra „Deseret News.“)

Kaysville, den 17de August 1868.

Præsident Brigham Youngs og Folges Besøg i Logan, Cache County og nærmeliggende Settlementer gav Nedstriveren Lejlighed til at forlade sine Forretninger i Byen, hvilket han gjorde gjerne ved en saadan Anledning. Der var en Tid, som vi vel kunne erindre, da det ikke var nogen Nødvendighed at forlade Saltstaden og tage paa Landet, thi Saltstaden var ligesaa meget en Landsby, som de Steder vi nu besøge, men den Tid er forbi. Der er ikke længere saa store Landstrækninger mellem Settlementerne som før. Fordyrling var forhen Indbyggernes almindelige Besjæftigelse. Enhver Mand dyrkede Jordnen, omend sjældt han havde andre Forretninger at iagttagte. Det var en Nødvendighed, som Enhver tog Hensyn til. Forandringer ere siste med Hensyn til denne Gjenstand, thi nu ere Mechanikere, Kjøbmænd, Fabrikanter, Bygtrykkere, ja selv Udgivere besjæftigede i deres forsæellige Forretninger, hvorfor det for Saadanne er en stor Fornuiselse, som de sætte Priis paa, naar de have Anledning til at tage en Udsigt paa Landet.

Af reisen bestemtes til Kl. 8 Formiddag. Vi (Udgiveren) rejste i Folge med Eldsterne

Wilsford Woodruff og David Day, og haabede, at vi snart skulle indhente Folket, som paa Grund af at vor Equipage strax ved Reisens Begyndelse maatte underlaastes nogle Reparationer, hvorved vi forsinkeltes nogen Tid, var reist i Forveien, men vi stussedes i dette Haab. Vi vare knapt komme ud af Byen for vi mødte et nyt Uheld, thi idet vi skulle sætte over en Strom, tog Vognen en saadan Slade, at vi ikke kunde komme hverken frem eller tilbage uden Fare, hvorfor jeg, som den Ungste i Vognen, maatte vade i Vandet og træffe nogle Forberedelser for at bringe Vognen paa Land, og da det var lykket os, toge vi tilbage til Byen, idet vi opmuntrade hverandre efter vort Uheld, med at det var til vort Bedste, at Uheldet ramte os medens vi endnu vare saa nær Staden. Efterat vor Vogn var blevet repareret af en Smed og en Vognmager, tiltraadte vi atter Reisen nogle Minutter for Middag.

Der hvor vi droge hen saae Agrene bedre ud end vi ventede, thi Græshoppernes nhyre Sværme havde tidligere oversvømmet Landet. Megen Skade havde de dog uidentvivl anrettet paa Afsgrøden, men de havde dog ikke ladet Ubetydeligt tilbage. I Foraaret udfordredes stor Tro

for at haabe paa nogen Afsyn, thi Inselerne oversvømmede Landet i utallige Skarer. Alligevel var nu en stor Deel Korn sat i Stak, og det, som var paa Marken, saae godt ud. Vi iagttoge mange Steenbygninger, hvilke vare under Opførelse, og enhver Ting bærer Præget af Velstand. Det vilde være vanskeligt at finde en mere frugtbar Fordbund i Territoriet, end den paa begge Sider af Beien, hvor vi droge frem indtil vi nærmede os

Farmington.

Da vi kom til dette Sted, erfarede vi, at en Forsamling var afholdt, til hvis Overværelse vi altsaa kom for seent. Talerne vare Præsident Young, Eldsterne A. M. Musser, Geo. A. Smith og Joseph F. Smith. Forsamlingshuset var fuldt af Mennesker.

Kaysville.

Vi kom for seent hertil for at være Bidner til Præsidentens og Folges Indtog, men vi ere underrettede om, at de modtages med mere end almindelig Glæde, hvilken udtryktes i de mange Arrangementer, der vare trusne ved denne Lejlighed. Bornene af begge Kjøn vare for størstedelen nærværende; de vare forsynede med Bannere, hvilke bare henføgtivssige og smagsfulde Mottoer, og næsten enhver Bogen af Indbyggerne samt Musikcorpset vare opstillede paa begge Sider af Beien for at modtage Folget. Forsamling sammenkaldtes til Kl. 4 Eftermiddag. Det rummelige og bekvemme Forsamlingshus var opført af Tilhørere. Til Prædiken benyttedes 2 Timer, i hvilken Tid Præsident Young og Eldsterne W. Woodruff, Geo. A. Smith og Geo. Q. Cannon fersmsatte mange værdifulde Lærdomme, henhørende til Stedets Forholde og almindelige Bedste. Brodrene

Woodruff, Day og vi selv blev gæstfrit modtagne af Broder J. N. Barnes, der i Forening med sin Familie søgte at gjøre vores Ophold behageligt. Musikcorpset tilbragte Aftenen med at lade sine Toner lyde udenfor det Huus, hvor Præsidenten boede. Dette Corps er en Ære for Stedet. Det er nyligen blevne oprettet, og nu have Medlemmerne requireret nye Instrumenter fra Østen, hvilke de vente at saae med det Dags Tilbagevenden, som er sendt efter Emigranter. En god Sondagsskole er oprettet og er godt besøgt, den har en værdifuld Birkning paa Bornene.

Ogden, den 18de August 1868.

Bed Dagens Frembrud denne Morgen kunde vi fra det Huus, hvor vi boede, iagttage et meget herligt Syn, der var udbredt over Egnen. Hele Dalen var indhyllet i Skyggen af Bjergene øst for Kaysville, hvorimod vi i Vest saae Salten, der, idet den tilbagelastede Solens Straaler, antog Uldseendet af et Hav af Guld. Over hele Naturen hvilede en himmelsk Ro, hvori baade Dyr og Fugle syntes at deelteage. Der ere mange Steder i Verden, som ere blevne besøgte af Tourister, selv fra Amerika, som ingenlunde besidde saa tiltrækende Egenskaber og Dekorationer, som mange af vore Setlementer forene. Naar Jernbanen bliver færdig og Besøgere indfinde sig, ville saadanne Naturscener opdages, som fuldkommen ville ligne, om ikke overgaae dem, som amerikanste Pilgrime ofte ere reiste over Havet til fremmede Lande for at betragte.

Kl. 7 denne Morgen var den til Afsisen bestemte Tid, og da Folget kendte Præsident Youngs Bestemthed, vare de tidlig i Bevægelse. De hestee med hvilke vi vare reiste fra Saltsøstaden, maatte lades tilbage i Kaysville, da de ikke vare

udholdende nok til Reisens Fortsættelse. Ved Bisstop G. Laytons velvillige Bistand erholdt vi to Muler, hvilke, efter hvad vi underrettedes om, vare i stand til at følge det øvrige Selskab. Den Escore, der ledfagede os, adstiltes, og en Deel af samme gik i Spidsen, medens den øvrige Deel stuttede Bagtræppen. Reisen over Sandbanken mellem Kaysville og Ogden gik bedre end almindelig, hvortil vi for en Deel sogte Aarsagen i de livlige Müller, Bisstop Layton havde forstillet os, hvilke ilede rast fremad. Da vi reiste over Sandbanken, saae vi et Compagni Cavalleri med Regjeringens Fane i Spidsen rykke os hurtig imode. Det var en Escore fra Ogden under Anførelse af Major Gilbert Wright. Vi droge over Webbersloden, paa hvis Bredder saaes Tegn paa, at Vandet nylig havde staaret høit, men var nu faldet, saa at vi kunde ved Hjælp af vores Trældyr sætte over uden Fare. Nogle Dede af den Bro, som var blevet opført over Floden, men som af Flommen i Foraaret blev nedrevet, laae hist og her. En Bro er etter under Arbeide, ved hvis Opførelse Præsident Farr har Opsynet. Denne Bro skal være 300 Fod lang, 16 Fod bred og bygges paa Pæle, 36 Fod lange, af hvilken Længde 25 Fod nedrammes i Borden. Dampmaskinen, som benyttes til Pælenes Nedramning er af Præsident Young anstillet fra Californien og ansees for meget hensigtsmæssig.

Ogden

indtager en af de smukkeste Beliggenheder i Landet. Markerne paa begge Si-

der af Veien, hvor vi vare komne fra Kaysville, saae godt ud. Det høstede Korn gav Haab om et godt Udbytte. Mais, chinesiske Sukkerrør og anden Afgrøde, som endnu vare paa Marken, saae lovende ud. Nogle smagfulde Boliger ere blevne opførte siden vort sidste Besøg.

Bornene, som gaae i Søndagsstolen og hvis Antal, efter hvad der blev os meddeelt, udgjor over 500, vare samlede ved Siden af Veien. De vare især de res bedste Klæder, og Bannere bares af mange af dem. Blandt de Indstrifter, hvilke vare at læse paa de forskellige Bannere, vare følgende: „Præsident Young hilses velkommen af Ogdens Born;“ „Herrens Salvede hilses af første Districts Skole;“ „Uthylbighed, Nationens Øre;“ „Bions Dottre, — deres Mødres Hæder.“ Medens Folget drog frem igjennem den store Folkemasse, som havde samlet sig for at hilse det velkommen, lod Musikorpset, anført af Capitain William Pugh, sine uovertræffelige Toner høre. Bisstop G. W. West, hvis Gjæsfrihed er vel kendt, modte selv i Porten og bød os velkommen, medens hans Folk forgede for vores Trældyr og Vogne. Præsident Farr var ogsaa tilstede for at hilse paa Selskabet, af hvilket han tog nogle med sig hjem.

Vi havde neppe Tid til nogen Forberedelse inden vi gik til Forsamlingen kl. 10 Fordmiddag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Den Almægtiges Fremgangsmaade med Nationerne.

(Fra „Deseret Evening News.“)

En, der troer Joseph Smiths og hans Efterfølger Brigham Youngs guddommelige Kaldelse, og som stuer ind i Fremtiden med den sikre Tillid, at Herren vil udføre hvad han har talet igjennem dem, kan, ved at betragte den nærværende Stilling i Verden, opdage saadanne Tildragelser, der paa en tydelig Maade bære Bidnesbyrd om, at Herren er ifærd med at udføre den Gjerning, han har talet om. Her i Utahs stille og fredelige Dale, hvor ingen Partistrid eksisterer, kunne vi iagttagte Striden mellem de forskellige Partier i vort eget Land, hvilken Strid føres med de meest ivrige Bestræbelser af de forskellige Partier, der hver for sig søger at vinde Indflydelse og Magt. Ligeledes er det ogsaa iblandt mange andre Nationer, thi næsten overalt finde Bevægelser Sted, enten i politiske eller sociale Netninger, og vi føle os interesserede i disse Bevægelser, forsaavidt de angaae Guds Riges Seier. For de trofaste Sidste-Dages Hellige er Guds Riges endelige Seier ikke længere en twivlsom og uvis Sag, men en Ojenstand, der er sikker og usfeilbar, hvorfør de i alle Bevægelser, enten i Europa, Asien, Amerika eller andre Verdensdele, betragte et Værk af Forsyнет, hvis endelige Formaal er Guds Riges fuldkomne Seier.

Da Evangeliet var aabenbaret formedelst Joseph Smith, var det een af den Almægtiges første Kundgørelser, at Evangeliet skulle prædikes for enhver Nation og ethvert Folkeslag inden hans Straffedomme skulle hjemsege dem. De Eldstes Virksomhed for at udsprede Evangeliet, der næsten er blevet indskrænket til Befolkningen i de Forenede Stater, Storbritannien og nogle faa af de mindst undertrykte Nationer i Europa, har fundet Modstand, og alle Nationer, til hvem de Eldste ere blevne sendte, have, som Nationer betragtede, forkastet den Proclamation, der lod i deres Hænder fra Herrens Ejendom, hvilke blevne sendte til dem. Det er sandt, at nogle faa i disse Lande have annammet Evangeliet, men som Nationer have de alle uden Undtagelse forkastet Sandheden og Frelsens Budstab, hvorfør den Almægtiges Domme gradviis ere komme over dem.

Endsindt et stort Arbeide er gjort for at advare Folkene og udsprede Evangeliet i deres Midte, er dog den største Deel af Jordens Beboere endnu fuldkommen uvividende om Evangeliets Væsen og Betydning. I mange af de europæiske Nationer har Religionsfriheden været tilbageholdt, saaledes for Eksempel i Rusland, Preussen, Østrig, de mindre Stater i Tyskland, Frankrig og flere Lande paa det østlige Fastland, hvorfør de Eldste, naar de ere komme til disse Nationer med den Proclamation, at „Guds Rige er kommet,” sieblikkelig ere blevne fængslede eller drevne ud af Landet. Betydelige Bevægelser have fundet Sted i mange af de Nationer, der have handlet saaledes. Gud vil bortrydde de Hindringer, som lægges for

hans Evangeliums Forkyndelse, dersor tiltager Friheden mere og mere iblandt de europæiske Nationer, hvilket er et forberedende Værk af Israels Gud for Evangeliets Forkyndelse. Den i Østerrig nylig udfærdigede Parlements-Act angaaende Oprettelse af Religionsfriheden er et meget betydningsfuldt Middel, der vil bidrage til Evangeliets Forkyndelse. Det er et haardt Sted mod Præstelistens Indflydelse, hvilken er den meest uovervindelige Modstand mod Sandhedens Sag og den menneskelige Frihed.

I Preussen, Rusland og Tyrkiet er ligeledes Frihedens Vand begyndt at opvaagne, og Reformer ere blevne indførte, baade i borgerlige og reeligose Henseender, hvorimod der i Italien, formedelst den i Overtroens Vaand længe fængslede Frihed til at tenke og handle for sig selv, fremdeles fastholdes paa at holde Folket i Uvidenhed, og den „Hellige Faders“ Position vedbliver at understøttes ved fremmede Magters Mellemkomst.

I Frankrig, hvor Pressefriheden er indstrænket og Religionsfriheden ukjendt, er dog Folket, som en Nation, saa afgjort imod Despotisme, at der er al Sandsynlighed for, at de Vaand, hvormed den snedige Louis har bundet Folket, snart ville briste, og at en Tidsperiode med Frihed i religiøs og politisk Henseende vil oprinde.

Asien med sine hundrede Missioner Indbyggere, der udgør en Mængde forskellige Nationer, som igjennem flere Tidsalbore have søgt at forevige deres besynderlige Religionsformer, og paa den meest omhyggelige Maade søgt at affondre sig fra alt Samqvem med andre saakaldte civiliserede Nationer, hvilke Asiaterne have betractet som Barbarer, frembyder de meest isainesfaldende Beviser paa den Almægtiges Arbeide. China, Østindien, Japan og de andre Nationer i Asien have hidtil imodstaet alle Europæernes Bestræbelser for at bortrydde den Modstand, med hvilken Indbyggerne i disse Lande have været om sig selv og sine gamle Nettigheder; derimod synes det, som om Tiden nu nærmer sig, da Indbyggerne i disse Lande mere og mere opgive deres isolerede Stilling, og at de ville komme til at tage Deel med i de mægtige Bevægelser i de sidste Dage.

De Hellige kunne saaledes syldes med Taknemmelighed og Priis ved at betragte de stridende religiøse og politiske Partier, samt ved at lægge Mærke til de mægtige Naturomvæltninger, der ofte aafstedkomme Død og Ødelæggelse, thi de erkjende Guds Handlemaade i alle disse Ting, ved hvilke han vil berede Veien for Sandhedens Udspreitung og sit Riges triumpherende Fremrykken over Fordelige. Dette Riges Love ville sikre Enhver den fuldkomne Netsærdighed og Frihed, og Riget vil blive givet til Guds Hellige evindeligen og altid.

Correspondance.

Amerika.

Plain City, Weber County, Utah, den 29de August 1868.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Endstjordt fremmed for Dem, vil jeg, da jeg føler, at det er min Pligt, hende Dem nogle Ord.

Jeg ankom til Saltfostaden den 24de i Folge med de standinaviste Hellige, som afgik med „John Bright.“ Vor Reise gik meget heldig. Ingen Vogn døde, hvormod der paa Sletterne døde fem Born, af hvilke to tilhørte D. Roos fra Göteborg, eet Sandin fra Stockholm, eet Elgqvist fra Norrkoping og eet Lund fra Christiania Conference.

Den bedste Forstaaelse herskede iblandt de Hellige, og ingen af dem vilde blive tilbage i de af Ugudelighed opfyldte Stæder i Staterne, men vare glade ved at have den Lejlighed at komme hjem til Bjer- genes Dale, for der iblandt Hellige at

bygge sig et Hjem, nyde Frugterne af sine Hænders Arbeide og undervises om det evige Evangeliums Principer, samt have Anledning til at undervise sine Børn om den Vej, som de skulle vandre paa for at blive frelst i Guds Rige.

Jeg sandt min Familie og mit Hjem i en god Stilling, dog er der, som De vel kan forstaae, Meget at beslille nu, da jeg har været traværende i tre Aar og tre Maaneder, hvorfor De maa undskyde min Skrivelse, som bliver fortælltet. Behag at give mine bedste Hilsninger til Brødrene hersra, samt de Hellige, som henvender mig.

Deres Medtjener i Christi Evangelium,
C. O. Folkmann.

Kjøbenhavn, den 28de September 1868.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Haabende at nogle Linier fra mig ikke ville være Dem uvelkomne, har jeg herved Lejlighed til at give Dem en fortælltet Skildring om Tilstanden i den Deel af Deres Missionssmark, som jeg for Nær-værende er sat til at væage over, kaldet Kjøbenhavns Conference.

Conferencen er inddelt i syv Grene, med en præsiderende Aeldste (Forstander) til at bestyre hver Green. Ved sidste her i Kjøbenhavn aholdte Conference bestilles desuden en Medhjælper til hver Forstander. Grenene ere igjen inddelte i

Kredse, i hvilke det lokale Præstedomme arbeider iblandt de Hellige for at undervise og belære dem, samt aholder Forsamlinger, der besøges af Forstanderen og hans Medhjælper, naar de have Anledning dertil.

I hver Green aholderes et Greensmode hver sjette Søndag. Vi aholder da almindelig Førsamling om Estermiddagen, hvormod Formiddagen benyttes til at forhandle Grenens Unliggender. Jeg har i Almindelighed Lejlighed til at overvære disse Møder, og for at dette kan ske,

afholdes Modet vegelviis i de forstjellige Grene hver Sondag, og er besøgt af alle de Hellige i Grenen, hvis Omstændigheder tillade det.

Råbenhavns Green, som er den største, tæller for Nærværende omtrent 400 Hellige. Samtidig med at jeg præsiderer over Conferencen, varetager jeg ogsaa Råbenhavns Greens Anliggender som Forstander, men da det Meste af min Tid er optaget med at besøge den øvrige Deel af Conferencen, har jeg fundet det for gavnlig at have en af Eldsterne i Grenen til at lede Församlingerne og udføre hvad der fordres i min Traværelse, hvorfor jeg har bestillet Eldste H. Sørensen til Viceforstander. Endvidere har jeg været væsentlig understøttet i mit Arbeide af Præstedommet, som er kaldet til at belære, troste og opmunstre de Hellige, hvilket Hverv de samvittighedsfuldt have udført.

Da Udgifterne for Evangeliets Fremme ere gode, haaber jeg, at vi i den tilstundende Vinter ville faae Maade af Herren til at indlemme Mange i Jesu Christi Kirke.

Af „Skandinaviens Stjerne“ holdes

for Nærværende 435 Exemplarer, af hvilket Antal en ikke lidt Deel holdes af Fremmede, og læses baade af disse og hine med megen Interesse.

Vi have Fred i Församlingerne, der besøges af mange opmærksomme Tilhørere, og have ikke for Nærværende nogen Forfolgelse.

Eldste H. Petersen, som ankom fra Utah i August, og da blev bestillet som omreisende Eldste i denne Conference, arbeider med megen Midkærhed for at udspredre Evangeliettsaabenhærede Sandhed.

Jeg føler mig meget talnemmelig mod Herren, fordi han har kaldet mig igjennem sine Ejendomme til at arbeide for hans Verks Fremme, hvorfor det altid skal være min Bestræbelse at soge Guds Navn forherliget, udføre mine Pligter overensstemmende med hans Billie, endføndt i min Usuldkommenhed, og give ham Tren, hvem samme tilhører.

Maa Himmelens Gud blesigne Dem, hjære Broder Smith, i Deres ansvarfulde Arbeide, onstes af Deres Broder og Medarbeider for Evangelietts Sag,

C. Halvorsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1841.

(Fortsat fra Side 14.)

Derejst bleve George D. Watt, G. J. Adams, Amos Fielding, William Kay, John Sanders, Thommas Richardson, James Withehead, Thommas Domville, James Galley og George Simpson ordinerede til Overpræster; og William Miller, William Leah, John Sands, William Moon, William Hardman, William Black,

John Goodfellow, Joseph Brotherson, Richard Benson, Theophilus Brotherson, John McIlwrick og William Green ordineredes til Eldster.

Det besluttedes, at Manchester, Stockport, Dukinfield, Oldham, Bolton og alle andre Grene der i Nærheden blive organiserede til en Conference, kaldet

Manchester Conference, og at Menighederne i Brampton, Alston og Carlisle blive indsluttede i denne Conference.

Derefter besikkedes George D. Watt til Præsident for Edinburgh Conference, John Greenhow til Præsident for Liverpool Conference, Thomas Ward til Præsident for Clitheroe Conference, Lorenzo Snow til Præsident for London Conference, James Galley til Præsident for Macclesfield Conference, Alfred Gordon til Præsident for Staffordshire Conference. James Riley ordineredes til Overpræst og besikkedes til Præsident for Birmingham Conference. James McAuley besikkedes til Præsident for Glasgow Conference, Thomas Richardson til Præsident for Gadsfield Elm Conference, William Ray til Præsident for Frooms Hill Conference, Levi Richards til Præsident for Garway Conference, P. Melling til Præsident for Preston Conference, og J. Sanders til Præsident for Brampton Conference.

Patriarch P. Melling beseglede derefter en patriarchalst Belsignelse paa John Albertsons Hoved, hvilken af Præsidenten var foreslaet til Patriarch. Melling lagde sine Hænder paa Albertsons Hoved og sagde følgende Ord: „John, jeg lægger mine Hænder paa dit Hoved i Jesu Christi Navn; og med det hellige Præstedommes Fuldmagt, som mig er given, besegler jeg paa dit Hoved Abrahams, Isaks og Jacobs Belsignelser; jeg siger til Dig, at i Forhold til dit Ønske om at gjøre Herrens Willie, og estersom dit Hjerte er beredt, skal Du vorde velsignet, og dit Hjertes Ønsker skulle opfyldes; Herren skal udvide dit Hjerte saaledes, at Du vil kunne annamme Viisdom i Forhold til din Ydmighed og Trofasthed. Du skal vorde velsignet og styrket i Udførelsen af dine Pligter, stor Viisdom og Forstand skal skenkes Dig, og Du skal syldes af

Medlidenhed med Enken og den Faderløse. Jeg beder vor Fader i Himmelten at tage Dig under sin Varetægt og have Omsorg for Dig, at Du maa blive styrket i Troen, og at Herren vil velsigne Dig og oplyse Din Forstand. Du skal forstaae Jesu Christi Lære, og Himmelens Hemmeligheder skal oplades for dit Sind. Du skal have Profetiens og Åabenbaringens Gave og udøje Ting, hvilke ville skee i den sidste Generation. Jeg beder vor Fader i Himmelten at skjenke Dig disse Belsignelser. Du skal blive en mægtig Mand, dersom Du vedbliver at være trofast og ydmig, og Du skal blive en Prydelse for det Kald, hvortil Du er kaldet, og en Belsignelse for dine Omgivelser; dem, som Du velsigner, skal vorde velsignede i Forhold til deres Trofasthed og Karvaagenhed. Du er af Ephraims Blod, og skal annammes i de for Dig beredte Boliger i det Høie. Disse Belsignelser besegler jeg paa dit Hoved i Jesu Christi Navn, Amen.“

Apostlerne lagde derefter sine Hænder paa John Albertsons Hoved og ordinerede han til Patriarch.

Derefter blev de ordinerede, der var foretagede til Overpræster og Eldster. Flere af de Førsamlede talte derefter om forskjellige belærende Principer.

Forhandlingerne sluttedes med en Belsignelse over Førsamlingen af Præsident Young.

Thomas Ward,
Secretair.

Onsdag den 7de.

Generalconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige afholdtes i Nauvoo, Illinois, paa den syvende Dag i April 1841. Forhandlingerne begyndte kl. 10 Formiddag. Præsidenterne for de forskjellige Qvorumer bleve anmodede om at intage deres Sæder paa Forhoiningen. Førsamlingen kaldtes til Orden.

Choret sang en Psalme, hvorefter Bon af William Law.

Rapport fra det første Præsidentstab oplæstes dernæst.

Det første Præsidentstabs Rapport.

Præsidentstabet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige holder en stor Glæde ved at være samlet med de Hellige til Generalconference under saa lykkelige og opmuntrende Omstændigheder, hvorfør Præsidentstabet med taknemmelige Hjertet forener sig med de Hellige i at tilstribte Gud den Almægtige Øre, Priis og Velsignelse for hans beskyttende Varetægt.

Det er med oprigtig Glæde, at vi befjendtgjøre Kirkens hurtige Fremstridt i denne Stat, de Forenede Stater og Europa.

Beretningerne fra Apostlerne, som for Nærvarende ere paa Mission i Europa, ere meget lovende, og bekræftet, at Værket vedbliver at rusle fremad og at Høsten er stor. I de østlige Stater have de trofaste Arbeidere haft god Fremgang og Mange ere samlede om Sandhedens Banner. Menigheder ere ogsaa oprettede i de sydlige og vestlige Stater, og fra New Orleans er en Indbydelse indloben til de Eldste om at besøge denne Stad, hvilken Indbydelse er esterkommet. I vor egen Stat og tilgrændende Nabolav have Mange lagt deres Hengivenhed for Dagen for vor hellige Religions Principer.

Vi nyde Fred og Lykke. Det var en Tid vi betragtedes som Førstørere, og Meningen hos vore Modstandere var den, at „Mormonismen“ snart vilde forsvinde. Nu er den Tid forbi; den betragtes ikke længere som en forgjængelig Gjenstand

eller en havbolge, som snart rullen bort, den har fået sig dybt i deres Hjertet, som ere estertænksomme og ædelmodige nok til at lægge al Tradition tilside. Sandheden har, ligesom den stærke Geg, trods alle Clementers Paavirkning; Bolge efter Bolge ere rullede frem for at bortfylle dette Værk, men de have ikke funnet opsluge det; thi Herren den Almægtige er stærkere end dem, der have stredet imod hans Værk. Pøbelens Førfølgelser have ikke endnu standset Værlets Fremadskridt, men ligesom Tornebusken, der ei fortæredes af Silden, er denne af Herren begyndte Gjerning blevet uskadet.

Hvor skulle vi vende vores Øyne for at see noget Lignende. Vi betragte et Folk, som har antaget et upopulært Religionsystem, hvis Overholdelse har bragt gjentagne Førfølgelser. Et Folk, der formedst Hengivenhed og Kærlighed til Gud, har underlaatet sig at lide Hunger, Nogenhed, Fare og Savn. Et Folk, som for dets Religions Skyld har maattet begåde deres Forældres, Nogle deres Egtesællers, Andre deres Borns Død, forsaget ved de Gjenvordigheder, disse have gjennemgaaet. Et Folk, der har foretrukket Doden hellere end Slaveri og Skin-hellighed, og hæderlig opretholdt dets Karakter i de Tider, naar Menneskenes Sjæle ere prøvede. Værer stærke, I Guds Hellige, holder ud lidt længere, og Livets Storme ville løbe forbi. I ville erholde Bon af den Gud, hvis Ejendomme, thi han sætter Priis paa alle Eders Savn og det Arbeide I have udført for Evangeliets og Christi Skyld.

(Fortsættes.)

Nyheder.

D a n m a r k. Den 5te dennes fandt Aabningen af Rigsdagens ordentlige Samling Sted. Efter afholdt Gudstjeneste i Slotskirken, hvor Provst, Dr. theolog. Høg prædikede over Apostlernes Gjerninger, Cap. 24, 15de og 16de Vers, samledes begge Thingenes Medlemmer gallaklædte i Folkethingets Sal, hvor Kongesaaben var henlagt over Thronstolen, og Selvloverne opstillede foran denne.

Kl. 12½ trædte H. Majestæt Kongen, ledsgaget af samtlige Ministre og sin Hofstat, ind i Salen og besteg Thronstolen. Et af Major Müllens udbragt „Kongen leve!“ besvaredes med 9 Gange gjentagne Hurraaab. Hans Majestæt modtog derpaa Throntalen af Conseilpræsidenten og oplæste den staende med klar og tydelig Stemme.

„Nordd. Allg. Zeit.“ fremhæver, ved at omtale den danske Throntale, at de ansorte Grunde til, at Forhandlingerne om Nordseevig ikke have fort til noget Resultat, ere meget tilslorede. Nærlig hvad det omtalte Arrangement angaaer, mener „Nordd.“, at der dermed sigtes til Beskyttelsesgarantien for den tvdøse Befolking, der eventuelt bliver at afstaae, en Garanti, hvis Nødvendighed er indlysende.

S p a n i e n. Uroligheder have i den seneste Tid grebet vidt om sig i Spanien. Som Ledere for Revolutionen fremhæves Prim, Olozaga og Serrano, der altid have gjældt for yderliggaende Progressister. Opstanden naaede den 26de September til den Hoide, at blodige Kampe leveredes, under hvilke Byen Santander bemægtigedes af det revolutionære Parti. Fra Barcellona meldes, at Naadhuset ødelagdes den 1ste October, ved hvilken Leilighed Dronningen Billedet blev brændt. Den 3die dennes har den seirrige Marschal Serrano holdt sit Indtog i Madrid under Folkets Jubel. Ifølge „Etendard“ skal et nyt Ministerium være dannet saaledes: Serrano Conseilpræsident, Castella Handelsminister, Topete Marine-minister, Aguerre Justitsminister, Prim Krigsminister, Olozaga Udenrigsminister og Madoz Finantsminister. Den saaledes valgte midlertidige Regjering har afskediget alle Embedsmænd, hvoraaf en stor Deel flygter fra Landet, især til Frankrig. Dronningen har saaledes maattet nedlægge Regjeringen og taget Flugten til Frankrig.

Dronning Isabella, den saaledes styrte Beherterinde af Spanien, er født den 10de October 1830. Hun skal have erholdt en mangelfuld Opdragelse. Hun har næret Frugt for Liberalismen og søgt alt muligt at bestøre Landets forfatningsmæssige Frihed, der efterhaanden er blevet mere og mere indstrænet, indtil der i Juni 1854 udbrod en Opstand, efter hvilken Tid Spaniens Historie er en uafbrudt Røjde af indre Uroligheder. Landets Tilstand var imidlertid blevet saa ulykkelig, og det spanske Navn til en vis Grad Gjenstand for en saa almindelig Ringeagt, at man kunde see, at den Time stundede til, da Ydmygernes Kar maatte være fuldt. Dette Sieblkif er kommet. Dronning Isabella har mistet en Krone, som under lykkeligere Forhold kunde kaldes en af Verdens sjonnest, for at foruge Antallet af de ombandrende, forjagne Herstere, som endnu ikke have faaet Diet op for, at det i vores Dage er umuligt at regjere uden at støtte sig til Folkets Deeltagelse.

Efter Forlydende skal Orden være tilveiebragt. Den offentlige Stemning i Spanien tyder paa, at der onstes Frihed for Despotismens underluende Herredomme.

Saaledes figer et Telegram fra Madrid under 3die dennes, at Nationalgarden's Faner have følgende Indskrifter: „Ned med Bourbonerne! Leve Souverainiteten, Religionsfriheden, Undervisningsfriheden!“

De nyeste Efterretninger meddele, at Regjeringen i Washington har anerkjent den ovenfor omtalte midlertidige Regjering, og at Paven, hvis Dronning, Isabella kommer til Rom, agter at stille Quirinalpaladset til hendes Maadighed.

Blanding.

Tagtagelser med Hensyn til Lyden. Videnskabernes Academi, skriver et fransk Blad, har nylig med levende Interesse hørt Hr. Flammariions Indberetning om Luftballonerne. Det fremgaar af denne Række Foredrag, at man hører et Locomotivs Vibex 3,000 Metrer op i Lusten, Larmen af et Jernbanetog i 2,500 Metrer, et Bossestud og en Hunds Gjæn i 1,800 Metrer, en Hanes Galen, og en Klokkens Ringen i 1,600 Metrer, et Orkester og en Trommehvirvel i 1,400 Metrer; Menneskets Stemme naær op til 1,000 Metrer, Frøernes Kvællen til 900 Metrer, Faarekyllingernes Viben til 800 Metrer. Det tydelig udtalte Ord høres klart i 500 Metrer fra neden opad; fra oven nedad høres det godt kun i 100 Metrer. Andre Phænomener ere mindre noigagtig oplyste; det er saaledes constateret, at Ekkoet kun tydelig tilbagefendes over Soernes blanke Overflade, naar Stemmen kommer fra høitliggende Steder.

De rigeste Mænd paa Jord'en. Et engelsk Blad opregner de rigeste Mænd paa Jorden. I Spidsen staaer der hverken en Konge eller en Keiser eller Nogen i Europa, men en Borger i den nye Verden, en Forretningsmand i Nordamerika, hvis aarlige Renter udgjør 49 Millioner Francs. Efter ham folger en russisk Bojar. Den Tredie er en Englænder, som eier store Godser i Østindien. Rothschild, som man sædvanligvis anser for en Christus blandt Menneskeheden, kommer først i den ellevte Række.

Man har beregnet, at der i Paris's 20 Arrondissementer findes 12,443 Gaéfer, Værtshuse, Vinhandlere osv. Totalbeløbet af Billarder i disse udgjør 30,000. Naar nu hvert Billard i Gjennemsnit indbringer 10 Francs hver Dag, indbringe disse altsaa ialt den ret betydelige Sum af 300,000 Francs pr. Dag eller 109,500,000 Francs pr. Aar.

En Sekt af gjensidige Mordere. Et Brev fra St. Petersborg til Union hedder det, at der er forefaldet adskillige Mord af en ganske usædvanlig Art i Provinsen Saratof, hvor alle Beboerne i en Landsby høre til en Sekt, som paastaaer, at Alt i denne Verden er Fordærvelse, og som har besluttet indbyrdes at dræbe hverandre. Flere Familier vare allerede dræbte, forend Authoriteterne kunde lægge sig imellem.

For Tiden lever der 2 Mil fra Dunvegad, en lille Landsby nærvæd Kenyon i Irland, en gammel Kone ved Navn McLean, som nylig har fyldt sit 117de Aar.

Besværf, som i nogle Maaneder har været forholdsvis roligt, har ifølge Beretninger fra Neapel igjen begyndt at sprude Sild med stor Voldsomhed. Op ad Krateret staaer der store Røg- og Flammesøiler, som vælte ud af Ærgerets Indre med en frygtelig Hurtighed. Udbrudet frembyder et pragtsudt Stue, som, hvis det vedvarer, rimeligtvis vil løkke talrige Reisende til Neapel ligesom under det store Udbrud i Yoraaret.

Høje Gagesatser. Ifølge det franske Blad Tribune ere forskjellige fremragende Medlemmer af Senatet lønede efter følgende Scala: Troplong har i sin Egenstab af Præsident for Senatet og Kassationsretten og som Medlem af Institutet tilsammen 196,500 Francs; Marschal Niel som Senator, Marschal, Storkors af Æreslegionen og Krigsminister 193,000 Fr.; Marschal Mac Mahon som Generalgouvernor i Algerien 188,000 Fr.; Marschallerne Barraguey d'Hilliers, Reynaud de St. Jean d'Angely, Canrobert og Bazaine hver 163,000 Fr.; Marschal Vaillant som Minister for det keiserlige Huus og Stormarschal 228,000 Fr.; Marineminister, Admiral Rigault de Genouilly 163,000 Fr.; Statsminister Ruheur 160,000 Fr.; Ministrene Baroche og Magne hver 130,000 Fr.; Persigny, Drouyn de Lhuys, Walewski og Lavalette som Medlemmer af Geheimeraadet hver 105,000 Fr.; General Goyon 108,000 Fr.; General Montauban 148,000 Fr.; General Fleury og Edgar Ney 118,000 Fr. hver; Erkebispen af Paris har 181,000 Fr., og Cardinalerne Bonald, Mathieu, Donnet, Billiet og Bonnechose 61,000 Fr. hver. Totalbeløbet af disse Gager er 3,439,000 Francs, og det turde efter denne Op-givelse være klart, at der ikke findes Bondevenner i de franske lovgivende Kamre.

Inndhold.

Side.	Side.		
Næfærdiggjørelse ved Kroen	17.	Correspondance	26.
Præsident Youngs Besøg i de nordlige Settlementer	21.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	27.
Nedaktionens Bemærkn. (Den Allmængtiges Fremgangsmaade med Nationerne)	24.	Nyheder	30.
		Blandingter	31.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

København.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. C. Bording.